

Frédéric Lenoir

*Hart
van kristal*

EEN FABEL VOOR JONG EN OUD

Frédéric Lenoir

HART VAN KRISTAL

Een sprookje voor jong en oud

Vertaald door Geertrui Marks
& Lia Tuijelaars

Uitgeverij
Ten Have

INHOUD

PROLOOG

1. Een bevroren hart
2. Het noodlot
3. Eulysis
4. Meester Zhou
5. Het orakel
6. Het grote bal
7. De prinsessen uit de vier windrichtingen
8. Zuivere liefde
9. Vaders zegen
10. De innerlijke slinger
11. De zwerver
12. De confrontatie
13. Het merkteken
14. De oude vrouw
15. De liefde heeft vele gezichten
16. De betoverde tuin
17. Het zwaard van licht
18. De drie reuzen

19. De verliefde scarabee
20. De dood van de koning
21. De blauwe bamboe
22. Waar verschuilt zich de waarheid?
23. Solena
24. De droom
25. Het diner
26. De ontboezeming
27. De Grote Overtocht
28. Een gloeiend hart
29. De ontvoering
30. Het complot
31. De waarheid
32. De prinses
33. Het laatste gevecht

EPILOOG

DANKWOORD

Voor iedereen die het hart van een kind heeft

PROLOOG

*We hebben meer en dieper lief als we
hebben geleden en ons hart daar groter
van is geworden.*

E r was eens, heel lang geleden, in een ver land, een machtige koning die de goede koning werd genoemd. Zijn goedheid was zó groot dat ze alom bekend was. Niet alleen in zijn eigen land, maar in alle koninkrijken van de wereld. De mensen eerbiedigden zijn naam en stelden zijn leven tot voorbeeld aan hun kinderen: ‘Kijk,’ zeiden ze, ‘deze koning is zo goed dat al zijn onderdanen van hem houden en in vrede leven. Hij hoeft geen angst te zaaien om te regeren. Het geheim van zijn macht is louter zijn goedheid.’

Op een dag, toen de koning al oud en ziek was, kwam zijn kleindochter van negen, Aloa, hem opzoeken op

het terras van zijn paleis waar hij zat te rusten. Ze had tranen in haar ogen. De koning nam haar op schoot en vroeg:

‘Waarom huil je, schattebout?’

‘Omdat Goum dood is,’ antwoordde het meisje en ging nog harder te huilen. ‘Ik ben zo ongelukkig...’

De koning wist hoe gehecht Aloa was aan haar hond Goum, die nooit van haar zijde week. Hij deed geen poging de tranen van zijn kleindochter te drogen, maar hilde met haar mee en drukte haar nog steviger tegen zich aan. Toen ze geen tranen meer over had, fronste Aloa haar voorhoofdje en riep woe-dend uit:

‘Ik wil niet meer verdrietig zijn! Ik wil nooit meer van iemand houden!’

De koning keek haar ernstig aan en sprak:

‘Luister, mijn kleine Aloa. Als je een dierbare hebt verloren kun je je hart sluiten, maar je kunt die vuursteen van verdriet die je hart verscheurt ook gebruiken om het nog meer open te stellen. We hebben meer en dieper lief als we hebben geleden en ons hart daar groter van is geworden.’

Het meisje keek hem met grote, vragende ogen aan. De oude koning ging verder:

‘Ik zal je een verhaal vertellen. Het verhaal van mijn leven. Vind je dat goed?’

Aloa knikte, vleide zich tegen haar grootvader aan en deed haar ogen dicht. Ook de koning sloot zijn ogen alsof hij daardoor dieper in zijn herinnering kon graven. Hij vervolgde met zachte stem:

‘Weet je, schat, iedereen noemt mij de goede koning. Maar toen ik twintig was noemden ze me “hart van kristal”, want mijn hart was wel zuiver, maar zo koud als kristal.’

1.

EEN BEVROREN HART

*De liefde is de geur en de smaak van
het Leven.*

Ik was mooi, had een fantastische opvoeding genoten, was voorbestemd om mijn vader op te volgen op de troon en iedereen benijdde me. En toch was ik diep van binnen niet gelukkig, want ik was geboren met een vreemd gebrek: ik kon niet liefhebben. Mijn moeder die bij mijn geboorte overleden was, miste ik niet; voor mijn vader had ik wel respect, maar ik voelde geen band met hem. Mijn kinderhart was nog nooit door iemand beroerd. Ik had veel speelkameraadjes maar het kon me niet schelen als ik ze uit het oog verloor. En als ze iets naars meemaakten, voelde ik soms een soort medelijden, ik wilde niet dat ze pijn hadden, maar ik was niet bedroefd of boos. Als jongetje heb ik

natuurlijk wel verschillende emoties gekend – angst, woede, vreugde, verdriet – maar nooit omdat ik aan iemand gehecht was. Als ik spelletjes met mijn vriendjes verloor, was ik verdrietig, en als ik won vrolijk. Ik was kwaad als ik moest werken terwijl me toch beloofd was dat ik op mijn paard Alzara mocht rijden. Maar zelfs toen dit paard na een fatale val moest worden afgemaakt, was ik alleen bedroefd toen ik bedacht hoe moeilijk het zou zijn om weer zo’n snel en goed afgericht paard te vinden.

Doha, mijn min, heeft me de borst gegeven toen ik geen moeder meer had, en ze is bij me gebleven zolang ik klein was. Ik had geen betere moeder kunnen treffen dan deze vrouw, die zielsveel van me gehouden heeft; ze is gestorven toen ik dertien jaar was. Ze was zo goed dat iedereen moest huilen tijdens de plechtigheid van de Grote Overtocht. Iedereen, behalve ik dan. Ik voelde me wel een beetje bedroefd omdat ik haar nooit meer zou zien, maar dat verdriet was puur egoïstisch. Door Doha dacht ik terug aan goede momenten uit mijn kindertijd, en ik hilde meer daarom dan om haar. Sommige mensen die mijn verdriet zagen, dachten dat mijn hart was ontdooid. Maar toen ik aan het eind van de ceremonie in lachen uitbarstte en het liefst zo snel mogelijk aan tafel wilde gaan, be-

greep iedereen dat dit niet zo was: mijn hart bleef ijskoud.

Ik bezat alles, maar het belangrijkste had ik niet. Later zou ik ontdekken dat de liefde de geur en smaak is van het Leven. Ze mag dan soms bitter smaken, maar ze geeft schoonheid, warmte en betovering aan het bestaan.

2.

HET NOODLOT

Liefde maakt ons kwetsbaar en afhankelijk van anderen. Maar het is een heerlijke kwetsbaarheid en zonder liefde is geen enkel diep geluk mogelijk.

Van de kinderen in mijn omgeving herinner ik me Eliona, de tweede dochter van mijn min, die vier kinderen had. Ze was negen dagen eerder geboren dan ik en we hadden samen de melk van haar moeder gedronken. Toen we klein waren bleven we dik bevriend tot de tijd dat ik liever wilde spelletjes met jongens deed. Eliona was er verdrietig om, maar dat vertelde ze aan niemand. Hoe minder ik met haar speelde, hoe droeviger haar mooie, zwarte ogen stonden. Toen begreep ik pas goed hoe anders ik was. Ik was net zeven jaar geworden.

Ik ging naar mijn vader en vroeg waarom ik nooit het gevoel had dat *liefde* heet. Waarom deed het me

nooit iets als een geliefd iemand wegging? Mijn vader nam me op schoot – ik geloof dat het de laatste keer was dat hij dat deed – alsof wat hij ging onthullen een eind moest maken aan de onbezorgde wereld van mijn kindertijd.

‘Mijn dierbare zoon, ik moet je iets vertellen wat we tot nu toe voor je verborgen hebben gehouden. Vlak voor je geboorte heb ik in de zwarte toren een heks laten opsluiten, die de dood van een aantal van onze mensen op haar geweten heeft. Toen haar proces was beëindigd, zwoer ze wraak en het lot trof mijn lieve echtgenote, jouw moeder, die naast mij op de troon zat en zwanger was van jou. De heks voorspelde dat zij in het kraambed zou sterven en dat het kind dat zij verwachtte verstoken zou blijven van het mooiste van alle gevoelens: de liefde. Helaas kwam haar rampzalige voorspelling uit, en toen jij op de wereld kwam, werd mijn vreugde sterk overschaduwde door de dood van je moeder.

Je was nog maar een paar dagen oud toen we door je tere babyhuidje heen vanuit je hart een zacht licht zagen stralen. Ik vroeg aan Sarman, de geneesheer, of hij hier een verklaring voor had. Hij observeerde je aandachtig en legde me uit dat er zich een dunne kristallen schil om dat vitale orgaan van je had ge-

‘Mijn dierbare zoon, ik moet je iets vertellen wat we tot nu toe
voor je verborgen hebben gehouden.’

vormd, waardoor de straling zo helder was. Sarman zei verder dat je hart door dat kristal in bevroren toestand zou blijven, waardoor je geen emoties zou kennen. Ik vroeg hem of hij dat glazen pantser niet stuk kon slaan, maar hij antwoordde dat zo'n operatie veel te gevaarlijk was, want een minuscuul scherfje zou je hart al dodelijk verwonden. De schil zou slechts kunnen smelten door warmte van binnenuit en alleen zo zou je hart bevrijd kunnen worden. Maar wat moesten we doen?

Later, toen ik je zag opgroeien, merkte ik dat je inderdaad heel anders was dan andere kinderen. Het leek wel of je genoeg had aan jezelf en of de banden met familie en vrienden je koud lieten. Haast onverschillig liet je je hun liefkozingen welgevallen en nooit maakte je zelf eens een hartelijk gebaar. En dat, mijn zoon, is niet veranderd. Eliona houdt van je, maar jij houdt niet van haar.'

'Nee, vader, dat is niet waar. Ik heb het heel lang leuk gevonden om met haar te spelen, maar nu doe ik liever andere spelletjes, het liefst met jongens.'

'Het ging je niet om haar, maar om haar gezelschap als je zin had in een spelletje. Als je echt van haar had gehouden, als je aan haar gehecht was geweest, dan zou je haar gezelschap nog steeds op prijs stellen en

haar opzoeken, al was het dan niet om samen te spelen. Dat is liefde, mijn zoon: die wonderlijke band met andere mensen waardoor we ze nemen zoals ze zijn en niet alleen om wat we aan ze hebben. En we hebben liefdesverdriet als we gescheiden worden van een geliefde of als onze liefde niet beantwoord wordt.'

'Maar vader, het is enorm zwak om je aan anderen te hechten, want ze kunnen ons verlaten, of hun liefde voor ons kan overgaan! Als jij niet van mama gehouden had, dan zou je ook niet zo ongelukkig zijn geweest toen ze dood ging. Wat heeft het voor zin om lief te hebben?'

'Je hebt in zoverre gelijk dat liefde ons kwetsbaar maakt en afhankelijk van anderen. Maar het is een verrukkelijke kwetsbaarheid, zonder liefde is diep geluk niet mogelijk. Want het is een gevoel dat ons hart in vuur en vlam zet, het verwarmt en tot rust brengt en ons hele wezen verheft. Soms heeft de liefde een prijs, dat heb ik lijfelijk ervaren, maar wie haar heeft geproefd wil haar nooit meer opgeven. Een leven zonder liefde is als een planeet zonder zon. Daarom, mijn zoon, wens ik vurig dat deze vloek ooit zal worden verbroken en dat jij de vreugde, en soms ook het verdriet, zult voelen van het beminnen en bemind worden.'

'Dan moet je toch eerst die heks bevrijden?'

‘Ik heb haar laten verbranden, direct na je moeders dood. Alleen jijzelf, of de Diepe Macht van de Wereld, zal je misschien ooit kunnen bevrijden van dit noodlot, mijn kind. Iedere dag bid ik dat je bevroren hart zal ontdooien en dat het laagje kristal dat ontroering en liefde in de weg staat, zal smelten.’